

bruar 1861? Det er ingenlunde, at Embedsmændene ikke skulle have nogen Ret at gjøre gjældende med Hensyn til deres Gagering i det Hele taget, at de skulle være underkastede vedkommende Ministeriums Fortolkning; nei, der er kun sagt, at Opjørelsen og Beregningen, ikke af deres Gager, men netop kun af Sædtillæggets Størrelse, er underkastet vedkommende Ministers Afgjørelse, men det er dog virkelig noget ganske Andet end det, der er Tale om her i § 35. Dersom man vilde have givet noget Tilsvarende til hiin § 7, kunde man have gjort det meget simpelt ved at optage en Paragraf, som man da helst maatte have sat efter Lovens første Paragraf, i hvilken man fremhævede, at Opjørelsen af de Sædberegninger, der bliver Spørgsmaal om ogsaa efter denne Lov, skulde være undergivet vedkommende Ministers og ikke Domstolenes Afgjørelse. Saa havde man viist, at Meningen dermed var den samme, som med den nævnte Lovs § 7; men netop derved, at man ikke har indsat en saadan Paragraf, men i Slutningen af Loven har sat en Paragraf, som ganske i Almindelighed volbgiver de her omtalte Embedsmænd, hvad deres Gage og Lønningsret angaaer, til Ministers Afgjørelse — netop derved har man viist, at man er flaaet ind paa noget ganske Andet, Noget, der gaaer meget videre. — Jeg kan ikke slutte de Bemærkninger, som jeg saaledes har tilladt mig at gjøre, uden at tilføie, at jeg anseer den her foreslaaede § 35 for at være saa uheldig og i sit Princip saa overordentlig forkastelig, at jeg, hvis denne Paragraf ikke besto mindre bliver vedtagen, vil ansee det ligesom for min Pligt at stemme imod hele Loven.

Ordføreren: Ja, det ærede Medlem, som reiste Forhandlingen om denne Paragraf ved 2den Behandling, saavel som den ærede sidste Tale har, det er Thinget vel bekjendt, deres ganske særegne Mening om Domstolenes Stilling overfor Bevillingsmyndigheden, og de have fremsat den ved enhver Leilighed, hvor denne Sag har været berørt. Det har derfor heller ikke undret mig, at disse Anskuelser ere komne frem ved nærværende Leilighed; jeg har forud sagt mig selv, at de vilde blive fremsatte

af de ærede Medlemmer, thi de ere saa fast indgroede i denne Betragtning, at de ikke kunne rive sig løs derfra. Bevillingsmyndigheden har for dem ikke nogen afgjørende Betydning; det er Domstolene, som i hvert enkelt Tilfælde skulle kritisere og afgjøre Spørgsmaalet overfor Bevillingsmyndigheden; dette er altsaa ikke noget Ænestaaende, men Noget, der gaaer igjen, hvergang denne Sag kommer paa Bane. Jeg skal nu først søge at ophjse den ærede Tale om, hvad man troer at ville vinde ved den forandrede Redaktion, der er bragt i Forslag, da han ikke selv har kunnet see det. At der er dem, der vente, at man kan vinde Noget derved, bevises deraf, at det ene Medlem af Udvalget, der ikke kunde tiltræde den nu vedtagne § 35, har været enigt med de øvrige Medlemmer af Udvalget om at tiltræde det Forslag til en ny Redaktion af Paragrafen, der er stillet under Nr. 24. Dette er allerede et godt Bevis paa, at der ikke alene vil vindes, men allerede er vundet Noget ved den Forandring, der er foreslaaet. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at den Hovedindvending, der, forsaavidt jeg forstod, under 2den Behandling blev reist imod denne Paragraf i Loven, var den, at der deri ikke alene var Tale om, hvad der kunde fremgaae af en forskjellig Fortolkning af Loven, men at der stod: „Lovens Anvendelse“, og man gif endog saa vidt, at man vilde tillægge disse Ord en saadan Betydning, at vedkommende Minister igjennem dem skulde kunne nægte enhver som helst Gage til en Embedsmand, som kom ind under denne Lov. Da det nu var meget langt fra Udvalgets Tanke at ville give Ministeren nogen som helst Myndighed til at nægte en Gage, saa har man søgt at gjøre det klart, at det aldeles ikke er det, hvorom der ved denne Leilighed er Tale, men at her kun er Tale om det Tilfælde, hvor en Embedsmand var af den Mening, at vedkommende Minister havde fortolket Loven urigtigt. I denne Henseende vil jeg sige, at det forekommer mig ganske besynderligt, om saadanne Fortolkningsspørgsmaal skulde kunne komme for Domstolene; jeg kan aldeles ikke see, at der er den allerminste Rimelighed for at forlange, at de skulle kunne komme ind derunder, og jeg finder, at de Grunde, den ærede Rigsbogsmand har anført